

Kerst bracht licht in donkere tijden: De donkere kant van Lardo Prickopiel

Lardo Prickopiel was een beetje op zichzelf. Op de middelbare school, die hij niet af maakte, had hij eigenlijk geen vrienden. Maar ook geen vijanden. Een schooljongen trachtte hem eens te pesten maar leerde dat snel af. Lardo gaf hem met enkele ongenadige klappen zo van repliek, dat het gevecht direct voorbij was. Alle kinderen van school wisten vanaf dat moment: Don't fuck with Lardo Prickopiel! Een jongen die na schooltijd eens met hem mee naar huis was gegaan, vertelde dat Lardo een grote verzameling van opgezette dieren had. Een vos, twee fazanten, de kop van een wild zwijn, slangen, zelfs de overleden hond van de familie bleek opgezet. Er waren schedels van een tijger, en van een mens waarvan het schedeldak was doorgezaagd en met twee haakjes op zijn plaats werd gehouden. Schedels van katten, hazen, een os met vervaarlijke horens en vele halve hertenschedels met allerlei soorten geweien. Hij had opgeprikte vlinders in houten kastjes met glazen ruitjes ervoor, een bonte verzameling grote en enge insecten, eveneens opgeprik in een grote glazen vitrinekast. Een opgezette Kalong, een enorme bloemen- en fruitetende vleermuis en ook nog een echte vampier uit Zuid Amerika, een onbeduidend klein vleermuisje naast die grote vleermuis.

Prickopiel bezat de huid van een zebra. Hij bezat ook de huid van een forse Nijl krokodil, die hij tegen het plafond van zijn kamer had getimmerd. Verder had hij nog de gedroogde en opgerolde huid van een gordeldier en allerlei schelpen in de meest groteske maten en vormen. Zelfs een tropische roze schelp met een lampje erin. De verzameling was zijn eigendom en zijn ouders stimuleerden hem, in de hoop dat hij bioloog of dierenarts zou worden.

De jongen vertelde dat Lardo ook een ethergeweef had, dat is een soort windbuks met een etherreservoir. Er zit een soort van handpomp aan het geweer waardoor je de ether in

een ontbrandingskamer kan brengen. Het geeft het loden diabolokogeltje veel extra snelheid. Dit geweer was door de overheid op de verboden wapenlijst gezet vanwege het dodelijke vermogen van het schot. Elk schot was spectaculair omdat er vuur uit de loop spoot als de jongens het wapen afschoten. Ze vuurden de rest van de middag op een roos die op de grote zolder was aangebracht en waarop je steeds een kartonnetje moest vernieuwen omdat de oude aan flarden werd geschoten. Ze vergeleken hun schoten met elkaar. Lardo was steeds de beste schutter. Hij stuurde de jongen naar huis toen deze opperde om in de tuin op vogels te gaan schieten.

Lardo had lang sluik haar en ogen die je leken te doorboren. Hij kleepte zich meestal in het zwart. Zijn schoolboeken droeg hij in een grote zwarte leren tas. Hij was een zwijgzame figuur, zonder stil te zijn. Zijn leerprestaties waren normaal te noemen, maar hij vertrok midden in de vierde klas van het VWO zonder afscheid te nemen. Zijn medescholieren kwamen hem wel eens in de stad tegen en aan hen vertelde hij dan dat hij een opleiding tot laborant volgde. Eén keer zagen ze hem bij de begrafenis van een klasgenootje. Lardo was geheel in het zwart gekleed op komen dagen en mocht nog een laatste blik op zijn medescholiere werpen voordat de kist gesloten zou worden. Lardo wist niet wat hij zag. Hij werd getroffen door de serene rust en de volmaaktheid van de dood. Ze lag daar zo vredig en rustig, alsof ze sliep. Ze zag er gelukkig uit en was zo mooi. Hij voelde een rilling door zich heen gaan, hij hield van haar. Direct, meteen, voor altijd. Het was de eerste dode die hij zag, en de indruk was verpletterend. Die avond, in zijn bed, dagdroomde hij dat hij haar op zou graven, haar zou strelen en kussen, en haar vervolgens dan weer netjes zou begraven. Om haar daarna nooit meer lastig te vallen.

Na zijn studie tot chemisch laborant ging hij in opleiding tot forensisch laborant. Die studie beviel hem niet helemaal en hij stopte ermee toen zijn ouders bij een auto-ongeluk om het leven

kwamen. Hij erfde een aanzienlijk vermogen en met behulp van de notaris, een jurist en een fiscaal adviseur kon hij in het ouderlijk huis blijven wonen. Hij was toen vierentwintig jaar. Hij leefde enige tijd in afzondering maar men zag hem wel eens in een chinees restaurant, in de McDonald's of in een supermarkt.

Een tijdje bewoog hij zich in Gothic kringen, was een fan van de achttiende-eeuwse schrijver Horace Walpole die griezelromans schreef over grafzerken, vampiers, kerkers en duistere nachtlieden die de wereld onveilig maakten. Hij keerde zich uiteindelijk van die beweging af omdat hij de muziek die in die kringen werd gedraaid niet mooi kon vinden. De speciale Gothic films kon hij maar matig waarderen, flauw en teveel flauwekul. De meeste Gothic aanhangers waren zwaar getatoeëerd, met zwarte schmink opgemaakt en vaak met spijkers en andere versierselen gepiercet. Het was niet direct zijn stijl.

Hij rentenierde niet, zoals sommige mensen dachten. Hij werkte thuis verder aan zijn verzameling van opgezette dieren, alleen deed hij dat opzetten nu zelf. Zijn opleidingen hadden hem kennis doen maken met biociden en andere conserveringsmiddelen. Hij ging bij jagers langs of zocht met de opzichters van natuurresevaten naar dode reigers, roofvogels, hazen, zelfs een recent overleden meeuw nam hij mee naar huis. Lardo bedelde bij de dierentuin om een overleden aap of wurgslang en vaak was men hem ter wille omdat het dierenpark wel eens een opgezet dier van hem terug kreeg. Hij had een grote verzameling van glazen ogen, van kattenogen, geitenogen, koeienogen tot roofvogelogen. Prickopiel bezat alle soorten en diktes ijzerdraad en vulmiddelen om de dieren goed te kunnen opzetten. Hij bezocht bijeenkomsten van taxidermisten, en daar wisselde men niet alleen ervaringen uit maar men ruilde daar ook dieren om de eigen verzameling te vervolmaken. Hij was nog altijd in het zwart gekleed en ondertussen broodmager geworden. Zijn ogen stonden diep in de kassen. Wel hield hij zijn

doordringende blik die nog priemender was geworden en hij had “een gezicht als een oorwurm, waar geen lachje vanaf kon”.

Niemand vond het vreemd dat hij bij een grote begrafenisondernemer ging werken. De onderneming was progressief en wilde de doden meer naar het Amerikaanse gebruik mooi maken om daarna plechtig opgebaard te kunnen worden. In de kelder van het rouwcentrum was een soort van operatiekamer of laboratorium ingericht waar men een lichaam kon bewerken, bijvoorbeeld een tijdelijke cosmetische behandeling voor verminkte verkeerslachtoffers, met ijzerdraadjes tegen openhangende monden tot schmink en make-up om een bloesjes op de wangen van de overledene te toveren. Zelfs kon men daar, om het lichaam tegen bederf te conserveren wanneer de overledene over de landsgrenzen moest worden vervoerd, het bloed van een lichaam vervangen door formaldehyde.

Hij werkte daar als een soort zzp-er en de begrafenisondernemer vond zijn rekeningen redelijk tot eigenlijk wel aan de lage kant, dus hij zei er nooit wat van.

Op een dag vond een schoonmaker Prickopiel op de grond liggen naast het lichaam dat hij aan het behandelen was. Hij was bewusteloos. Waren het de chemische dampen van de vloeistoffen die zijn bewusteloosheid hadden veroorzaakt? Men nam geen risico. In het ziekenhuis werden hartritmestoornissen geconstateerd. Hij onderging een cardioversie, dat is een schok die het hart weer normaal doet kloppen. Maar die behandeling had niet geholpen. Met medicijnen werd het ritme van het hart aan banden gelegd en hij moest voortaan dagelijks een zware dosis bloedverdunner slikken. Hij zou een hartconditie houden tot zijn dood, maar hij kon er wel 100 jaar mee worden, mits hij een zogenaamde ablatieoperatie zou ondergaan, later.

Prickopiel leverde maatwerk en hij deed zijn werk met passie en liefde. Hij was een stille man die niet veel zei. In de werkruimtes

werd klassieke muziek gedraaid. De ondernemer vroeg Prickopiel eens wie de muziek die ze op dat moment hoorden, had gecomponeerd. “Van Beethoven” antwoordde de Prickopiel. En hij begon te praten. De begrafenisondernemer keek verbaasd naar zijn medewerker die hem met ingehouden woede vertelde over de dood van Ludwig van Beethoven. Toen de grote componist stierf, zaten vele vrienden bij het doodsbed. Zij treurden en dronken een glas. Toen de eerste vriend naar huis ging, pakte deze een schaar en knipte een lok van de weelderige haardos van zijn dode vriend. De volgende bezoeker die vertrok, deed hetzelfde, en zo voorts. Toen men Van Beethoven uiteindelijk kistte, leek hij een slecht geplukte kip en zat er bijna geen haar meer op zijn hoofd. “Schandalig, schofterig, vreselijk” zo zei Prickopiel met een verwrongen gezicht, terwijl de tranen over zijn wangen liepen. De ondernemer keek hiervan op: Prickopiel had nog nooit zoveel woorden tegen hem gezegd.

In de wijk Randenbroek van een middelgrote stad in het midden van het land woonde de familie Bakker die eigenlijk geen doorsnee gezin genoemd mocht worden. Een van de kinderen, Sander, een jongen van zeventien, had de gevreesde taaislijmziekte: hij haalde moeilijk adem en als hij het benauwd kreeg, dan piepte zijn ademhaling zo, dat omstanders er vanzelf ook benauwd van werden. Caroline, een meisje van zestien, leed aan zware aanvallen van epilepsie. Het was telkens weer een schok om dit leuke kind een aanval te zien krijgen, waarna zij een paar dagen van de kaart was met zware hoofdpijnen en een wat afwezig gedrag. Waarschijnlijk door dit onheil was het een voorbeeldig en gelukkig gezin, want er was harmonie in huize Bakker. Men hield rekening met elkaar. Er viel eigenlijk nooit een onvertogen woord. Maar ze waren ook niet flauw, want toen zoon Sander bijvoorbeeld een grapje maakte over de ziekte van zijn zus: “Weet je wat je moet doen als Caroline in bad een aanval krijgt? Dan moet je snel waspoeder in het bad

gooien en de vuile was erbij doen”, moest de hele familie daar vreselijk hard om lachen, inclusief Caroline. Caroline, de slimste van de familie, nam subtiel wraak: “Wie is de vrolijkste van deze familie? Sander, want hij staat fluitend op en gaat gierend naar bed!” Maar men leefde met elkaar naar een donkere toekomst die er vooral voor Sander somber uitzag. Sander was een knappe tiener maar Caroline was gewoon een schoonheid. Haar vormen waren al goed ontwikkeld en zij menstrueerde al vanaf haar 11de, wat relatief vroeg te noemen was. Zij kon met haar 16 jaar direct doorgaan voor een volwassen vrouw van 20 jaar en zij wist dit van zichzelf. Zij was het jaar daarvoor haar maagdelijkheid verloren en ging graag uit, hoewel zij van haar ouders wel altijd om half elf thuis moest zijn, hetgeen zij braaf deed. Haar broer had ‘het’ nog niet gedaan en Caroline probeerde haar beste vriendin Stella over te halen het met hem te doen. Stella had er wel oren naar, het wachten was alleen op een geschikte gelegenheid. En die kwam. Omdat hun ouders een weekend naar Maastricht gingen en de kinderen geen zin hadden om mee te gaan, mochten zij zonder oppas thuisblijven. Moeder had het eten voorbereid, een avond zuurkool met worst en gekookt spek en de andere avond mochten zij een pizza in de oven zetten. Er was brood en beleg in huis, nootjes en andere tv-noodzakelijkheden, en daar gingen vader en moeder Bakker op pad om te genieten van hun jaarlijks bezoekje aan het Vrijthof, voor het eerst zonder kinderen die de eerste asperges van de koude grond maar matig konden waarderen. Caroline had haar broer gevraagd of Stella een Netflix film mocht komen kijken en Sander had enthousiast toegestemd. Na de film zou Caroline hoofdpijn voorwenden en naar bed gaan, daarna moest Stella haar verleidingskunsten op Sander loslaten. Ze zou weinig moeite hebben met Sander die ondanks zijn ziekte toch gewoon een gezonde Hollandse jongen was. De avond verliep zoals gepland; ze aten zuurkool, wisten af en ontvingen Stella, die met een strak truitje en een kort rokje